

Заякътъ станалъ засмѣнъ и извикалъ :

— Здравѣй, приятелю! . . . Отъ гдѣ идешъ ?

— Бѣхъ въ града и си отивамъ, отговорило кучето. — Купихъ си нови дрехи и обуща! . . .

— Да, нажалено казалъ заякътъ, ти добръ си се наредилъ. Какви хубави обуща имашъ . . . А отъ гдѣ ги купи ?

— Хе, тамъ въ града!

— И азъ ще си купя такива. Ами ходишъ ли свободно съ тѣхъ ? Дай да ги прѣмѣря ! . . .

— Защо не, отговорило кучето, прѣмѣри ги, заповѣдай ! . . .

Заякътъ бързо ги обулъ и извикалъ :

— Прѣкрасни ! . . . Никакъ не стискатъ. Ами да ли може да се бѣга съ тѣхъ ?

— Какъ не . . . може ! . . .

Заякътъ хукналъ по пѣтя. Като се отдалечилъ, бързо кривналъ по широкото поле.

Кучето завикало :

— Стой, стой, защо бѣгаешъ ! . . . Ай, ай, ай — обувкитѣ ми дай !

Заякътъ съ оперени уши бѣгалъ като стрѣла прѣзъ долове и могили . . .

Отъ тогава кучето и заякътъ развалили приятелството.

И щомъ се забѣлѣжатъ, кучето съ всички сили се мѣчи да го стигне и разярено крѣска :

— Ай, ай, ай — обувкитѣ ми дай !

